

διὰ νὰ φυλάξης τὴν μπίστιν μας. Σήμερον μεγαλειότατε Βασιλεῦ, Πολυχρονομένη Βλέπομε τοὺς Κριτὰς ὅπου ἔχεις εἰς τὰ Δικαστηρία σου. Ἐσταθίκαμε καὶ ἐμολύνανε τῇ Ἁγίῳ Εὐαγγέλιον τοῦ Ἀφεντοῦ μας Χριστοῦ μὲ τοὺς ὅρκους καὶ διὰ τοῦτο οἱ Πίστιν μας χάνετε ἐδῶ καὶ ζήτοῦμε τὴν μπίστιν μας νὰ τὴν στερεώσωμε. Τώρα οἱ Μεγαλιώτη σου πῶς ἔχεις χώρια Παπὰ εἰς τὴν μπίστιν σου καὶ χωριστὰ ἡ Βασίλισσα εἰς τὴν ἐδικήν της Πίστιν. Ἐνια σου Μεγαλειώτατε, τώρα μᾶς λέγει καὶ ὁ Βασιλεὺς μας ὁ οὐράνιος ὑπὲρ μάχου ὑπὲρ πίστεος καὶ πατρίδος. — Ἐμεῖς οἱ Δούλι σου Γυρέδωμε κατὰ τὴν Μπίστιν μας ὅσα Δεσποτιλίκια εἴχαμε καὶ καθέδρας Δεσποτάδων μας Ἀπὸ τὰ 1830 ὅπου τὰ εἴχαμεν τοὺς ἰδίους Δεσποτάδες θέλωμεν Σήμερον εἰς τὰς ἰδίας θέσεις θέλωμεν τοὺς Δεσποτάδες μας καὶ ἀπὸ Κάθε τόπον καὶ τὸν Δεσπότη μας νὰ ἦναι ἀνεξάρτητος καὶ νὰ μὴν τὸν ὀρίζη οἱ Σύνοδος. Θέλωμεν νὰ βγῇ τὸ ἅγιόν μας Εὐαγγέλιον ἀπὸ τὰ Κρητήρια διότι τὸ μολύνανε μὲ τοὺς ὅρκους θέλωμε νὰ βάλωμεν Διδασκάλους κοινοὺς μὲ τὸν ὠκτόηχον καὶ μὲ τὸ ψαλτήριον καὶ μὲ τοὺς Ἀποστόλους μας καὶ μὲ ὅσα Βιβλεῖα ὅπου ἐσύνθεσαν οἱ Προπάτορές μας. Ἐλληνικοὺς καὶ Ἀλλιλοδιδασκτικοὺς Διδασκάλους δὲν τοὺς θέλωμεν. Τόσον νὰ γίνωμε τῆς Μεγαλιώτι σου Δούλει ἐπικουεῖ ὅλος ὁ λαὸς τῆς Ἑλλάς καὶ διεμοῦ τοῦ Σκλάβου σου Χριστοφόρου Κύριος. Ἐστηλες Βασιλεῖκά Διατάγματα νὰ μὲ σκλαβόσουν· ἐγὼ Κρίνωμε κατὰ τοὺς Νόμους τῆς Μεγαλιώτι σου ὅπου ἤθελεν εἶναι οἱ Περισσότεροι ψῆφι νὰ ὑπάρχη τὸ Δικαίωμα. Διὰ τοῦτο, Μεγαλιώτατε ἐδώσαι τοὺς ψήφους τις ἡ Ἑλλάς, μοῦ εἶπανε νὰ σοῦ ἀποκριθῶ ἐὰν εἴσαι Δίκαιος Βασιλεὺς Δόσε τὸ δίκαιον τοῦ λαοῦ ὅπου φωνάζουν διὰ τὴν Μπίστιν μας καὶ νὰ μὴ βάνης βάσιν εἰς τοὺς ραδιούργους, Μεγαλιώτατε καὶ τότε θέλεις ἔχεις μεγάλην εἰρήνην εἰς τὸ Κράτος σου· ὅλος ὁ λαὸς τῆς Ἑλλάς Παρακαλοῦμε τὸν Θεὸν αὐτῷ νὰ μᾶς γενῇ νὰ μακροήμερέθης καὶ νὰ ζῇς ὡς μεγαλιώτατος Βασιλεὺς τῆς Ἑλλάς.

«Ὁ Δούλο σου

«Χριστόφορος Κύριος Ἑλλαδίτης»

Τὸ ἐγγράφον τοῦτο ἐπέμψθη ἐξ ὀνόματος τοῦ Παπουλάκη καὶ ἐνεχειρίσθη ὑπὸ τινος γυναικὸς πρὸς τὸν δῆμαρχον Καρδαρύλης καὶ βουλευτὴν Γρηγόριον Πατριαρχεῖαν, ὅστις τὸ παρῆδωκε πρὸς τὸν Ἐπαρχὸν Οἰτύλου. Ἐφερὲν ἐπιγραφὴν τὴν ἐξῆς :

«Δοθῇ εἰς χεῖρας τοῦ Μεγαλειστάτου Κράτους τοῦ Βασιλεῦς τῆς Ἑλλάς Ὁθων.» Συνωδεύετο δὲ καὶ παρὰ τῆς ἐπομένης ἐπιστολῆς, ἀπευθυνομένης πρὸς τὸν «Γενεώτατον Κύριον Βουλευτὴν Γρηγόριον Πατριαρχεῖαν εἰς Λιασίνοβα.»

Γενεώτατε κύριε Γρηγόριε Βουλευτὰ
τὴν 21 Μαΐου 1852.

«Χαῖροις. Παρακαλοῦμεν Διεύθυνε τὴν Ἀναφωρὰν εἰς τὸν Βασιλεῖα μας ὅπου ἔχης τὸ Κύρος καὶ τὴν ἰσχύιν καὶ πυγαίνῃ Ἀσφαλῶς ὑγρὺγορα Διατῇ ὁ λαὸς ἂν δὲν προχτήσῃ Αὐτὸ δὲν ἰσχύῃ. Ἐγὼ δὲν κρίβομε ἀλλὰ περπατῶ παρὸν καὶ ὅποτε ἔλθῃ ἡ Ἀναφορὰ νὰ μοῦ δώσῃς ἰδίση — καὶ νὰ Βουλόςῃς τὴν Βασιλικὴν Ἀναφορὰν καὶ ὅσι σὲ ῥοτοῦνε Αὐτὸ γηρεῦν ὅλι ἡ Ἑλλάς καὶ Κράτι τὸ σχέδιον τῆς Ἀναφορᾶς καὶ διχνητο ὅλον τὸν χριστιανῶν ἂν εἶναι πιστοὶ χριστιανοί.

» Τόσον καὶ μένομεν

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ ΚΥΡΙΚΑΣ.»

Κατὰ τὴν γνώμην τοῦ νομάρχου Λακωνίας τὰ ἐγγράφα ταῦτα ἦσαν ὑποβολιμαῖα, ἀδήλων ὅμως τοῦ στηρίζεται ἡ ὁπωσούν αὐθαίρετος αὐτῇ εἰκασία. Τὸ ἐπ' ἐμοὶ ὡς ἐκ τοῦ ὕφους αὐτῶν καὶ τοῦ περιεχομένου, συμφώνου κατὰ πάντα πρὸς τὰς δοξασίας, ἃς καὶ εἰς πλείστας ἄλλας περιστάσεις ὁ Χριστόφορος ἐφάνέρωσεν, ἀδιστακτως φρονῶ ὅτι καὶ ἂν δὲν ἐγράφησαν ἰδιοχείρως παρ' αὐτοῦ, ἐγράφησαν ὁμῶς πάντως καθ' ὑπαγόρευσιν ἢ κατ' ἐμπνευσίν του.

(Ἐπεταί συνέχεια). ΧΑΡΑΛΑΜΠΗΣ ΑΝΝΙΝΟΣ

~~~~~*~*~*~~~~~

ΧΑΡΑΛΔΟΣ

Ο ΗΓΕΜΩΝ ΤΩΝ ΒΑΡΙΑΓΩΝ

ΒΥΖΑΝΤΙΝΟΝ ΙΣΤΟΡΗΜΑ

Τρεῖς ὅλους μῆνας διήρκεσεν ἡ κρίσις αὕτη, ἀλλὰ τέλος κατίσχυσεν ἡ σιδηρὰ τοῦ Ἐταιριάρχου κράσις καὶ ἤρχισε βραδέως ἡ ἀνάρρωσις· νέαν δ' ἐπήγαγε αὕτη διὰ τὸν ἀτυχῇ Ραγνάρων δοκιμασίαν, καθ' ὅσον μόλις ὀλίγον ἀναλαβὼν, ὁ Χαραλδὸς ἤρχισεν αὐτῇς ἐπισπεύδων τὸν εἰς Βιθυνίαν ἀπόπλουν. Μάτην διὰ μυρίων προσφάσεων ὁ Πρωτοσπαθᾶριος ἀπέτρεπεν αὐτόν, μάτην κατεδείκνυε τὴν ἐλαχίστην τῆς ἐπιτυχίας ἐλπίδα, τῇ ἐλλείψει πάσης ἀσφαλοῦς νύξεως, ὁ Χαραλδὸς οὐδὲ κἂν ἀπαντῶν, συνεπλήρου τὰς ἐτοιμασίας.

— Ἐν Βιθυνίᾳ μόνῃ αἱ μοναὶ ἀριθμοῦνται καθ' ἑκατοντάδας, ἔλεγεν ὁ Ραγνάρως.

— Ἀδιάφορον, ἀπῆντα ὁ Ἐταιριάρχης, ἐπισκεπτόμεθα πάσας.

— Πλὴν καὶ τὴν ἐπαρχίαν αὐτὴν, ὑπέδειξε μάταιος τῶν ναυτῶν θρύλλος· οὐδὲν ἀπολύτως ἐν Βυζαντίῳ ἐγνώσθη.

— Ἐὰν ἐκεῖ ἀποτύχωμεν, διατρέχομεν τὸ λοιπὸν Κράτος, κρούομεν εἰς πάσας τὰς θύρας.

— Φεῦ, ὄνειρα καὶ παραφροσύνη! Τῶν μονῶν ἄλλως τε τὸ ἄσυλον ἱερόν· καὶ εἰς τὴν ἐρευνᾶν ἐπιτυχόντες οὐδὲν κερδίζομεν.

— Ὡ, δεῖξόν μοι μόνον ποῦ κρύπτεται, καὶ ἀνατρέπων ὡς χάρτινα τὰ ἰσχυρότερα τείχη, διὰ τοῦ ξίφους τούτου ἀποσπῶ αὐτὴν ἐκ τῶν ὀνύχων τῶν μυσαρῶν αὐτῆς ἀρπάγων.

Τέλος ἔφθασεν ἡ τοῦ ἀπόπλου ἡμέρα, καὶ ὁ ἀτυχὴς Ῥαγνάρος, ἐκὼν ἄκων ὠμολόγησε πλέον τὴν φοβεράν ἀλήθειαν. Ἀπὸ μηνῶν ἤδη συγκατελέγετο ἡ Μαρία μετὰ τῶν ἀγγέλων. Τὸ ἀπαγαγὼν αὐτὴν πλοῖον ἐπέστρεψεν ἀπλῶς εἰς Βυζάντιον, ὅπου ἐκλείσθη εἰς τὴν λεγομένην «Μετάνοιαν»· ἐκεῖ δέ, καταληφθεῖσα ὑπὸ νόσου δεινῆς, ἀπεβίωσε μετὰ ἓνα μῆνα, τοῦ Χαράλδου ἀσπαζομένη τὴν εἰκόνα. Κατὰ γενικὴν δὲ πεποίθησιν ἐπρόκειτο καὶ αὖθις περὶ τῶν βραδυθανάτων ἐκείνων φαρμάκων, ἅπερ τοσοῦτον ἐπιτηδεῖως ἐμίγνουν τῆς Ζωῆς οἱ ἀκόλουθοι.

Φοβερά ὑπῆρξεν ἡ ἐπὶ τοῦ Χαράλδου ἐπήρεια τῆς ἀπαισίας ταύτης ἀποκαλύψεως. Κατ' ἀρχὰς ἀπέμεινεν ὡσεὶ ἐμβρόντητος καὶ ξένος εἰς πᾶσαν τὴν πέρυξ φύσιν, ἀλλὰ μετὰ τινὰς ἡμέρας ἐξερράγη καὶ αὖθις ἡ προτέρα νόσος, ἥτις τὴν φορὰν ταύτην ἔφερεν αὐτὸν εἰς τὸ χεῖλος τοῦ τάφου.

Ἐν τούτοις νέαι ἡγγέλλοντο ἐκ Βυζαντίου σκευωρίαί. Ἀποτυχούσα παρὰ τῷ Χαράλδῳ, καὶ ἀγρίως ἐκδικηθεῖσα, ἡ Αὐτοκράτειρα ταχέως ἐλησμόνησεν αὐτόν, συντελοῦντος καὶ τοῦ Κατεπάνω Κωνσταντίνου Ἀρτοκλίνου, μεθ' οὗ εἰς μυστικὰς διετέλει σχέσεις, ζῶντος ἔτι τοῦ Μιχαήλ Δ'. Ἐπειδὴ δὲ ἡσθάνετο ἀληθῶς τὴν ἀνάγκην ἰσχυροῦ τινος ἀντιλήπτορος κατὰ τῶν ἐπιβουλῶν τῆς ἀδελφῆς, ἀπεφάσισε, διὰ τὸ ἀπλούστερον, τὸν μετὰ τοῦ φίλου αὐτῆς τούτου γάμον, ὅστις, κατὰ τὸν χρονογράφον ἦν «τὸ εἶδος εὐπρεπὲς». Ἀλλ' ὁ Ἀρτοκλίνης ἦν ἔγγαμος, καὶ ἡ νόμιμος αὐτοῦ σύζυγος, μαθοῦσα τὰ τεκταινόμενα, ὅπως προλάβῃ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ βουλευματος ἐδηλητηρίασεν αὐτόν. «Τούτου ἡ σύνοικος, λέγει ὁ Γλυκᾶς, οὐχὶ μισοῦσα, μέλλουσα δὲ αὐτὸν στερεῖσθαι τοῦ βίου ἐξάγει φαρμάκους». Παράδοξος ἐκδήλωσις συζυγικοῦ φίλτρου.

Ἡ Ζωή, κατὰ τὸ σύνθημα, ὀλίγον ἐπὶ τούτῳ ἐταράχθη, καὶ ἀπολέσασα τὸν παρόντα φίλον, ὡς καταλληλότερον ἐκ τῶν παρελθόντων ἐξέλεξεν ἕτερον Κωνσταντῖνον, τὸν λεγόμενον Μονομάχον. Οὗτος ἀναφαινδὸν ἄλλοτε μετ' αὐτῆς συνέζη, ἀλλ' ἐξωρίσθη ὑπὸ τοῦ πανισχύρου τότε Ὀρφανοτρόφου εἰς Μιτυλήνην, ἐπὶ τῇ οὐχὶ ἀβασίμῳ ὑπονοίᾳ ὅτι ἐπωρθαλμία εἰς τὸ στέμμα. Καὶ ἀνεπλήρωσε μὲν αὐτὸν ἀμέσως ἡ Αὐγούστα διὰ τοῦ Ἀρτοκλίνου, οὐδὲ τὴν ὑπὸ τοῦ Ἰωάννου σταλεῖσαν διαταγὴν πρὸς ἐκτύφλωσιν αὐτοῦ παρκαλώσασα· ἀλλ' ἅμα κατίσχυσε, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Μιχαήλ, ἀνεκάλεσεν αὐτὸν οὐχ' ἥττον καὶ ἀνέδειξε δικαστὴν Ἑλλήνων.

Ἦδη δέ, θανόντος τοῦ Ἀρτοκλίνου, ἡσθάνθη ἀναζωπυρούμενον τὸ ἀρχαῖον αἶσθημα, καὶ συνεζεύχθη μὲν αὐτὸν τῇ 10ῃ Ἰουνίου 1042, ἔστειψε δὲ Βασιλέα τὴν ἐπιούσαν, ἥτοι πεντήκοντα μόλις ἡμέρας μετὰ τὴν ἔξωσιν τοῦ Μιχαήλ Ε'.

Ὁ Μονομάχος κατὰ τὸν Γλυκᾶν, ἦν «ἀδαῆς μὲν τὰ πολεμικά, τοσοῦτον δὲ μεγαλοπρεπῆς καὶ μεγαλόδωρος, ὡς πάντας ἐπαπολαῦσαι τῶν χαρίτων αὐτοῦ. » Ἀληθῶς δὲ ἦν ἀνὴρ μετριώτατος καὶ ὑπὸ μεγίστων περιεβάλλετο δυσχερειῶν, ὥστε ὀλεθρία ἐν συνόλῳ ἀπέβη ἡ δωδεκαετής αὐτοῦ βασιλεία. Καὶ πρῶτον μὲν ὀριστικῶς ἐξώρισεν εἰς Λέσβον τὸν Ὀρφανοτρόφον, ὅστις ἀπεβίωσεν ἐκεῖ τὸ προσεχές ἔτος· μεθ' οὗ ἀπέστειλε τὸν Μιχαήλ Ε', καίτοι τυφλόν, εἰς Χίον, καὶ τὸν Νωθελίσσιμον Κωνσταντῖνον εἰς Σάμον. Προσεταιρισθεὶς δὲ τοὺς Συγκλητικούς διὰ προβιδασμῶν, τοὺς ἀστοὺς δι' ἀφειδῶν χρυσίου διανομῶν καὶ τὸ λοιπὸν ὑπήκουον διὰ τῶν συνήθων ὑποσχέσεων, ἀνέδειξεν ἐπὶ τέλους Μάγιστρον καὶ Πρωτοστράτορα τὸν Ῥωμανὸν Σκληρόν, περιφανοῦς οἴκου γόνον, ἀλλ' ἀτομικῶς οὐτιδανόν, καὶ ὀφείλοντα τὴν προαγωγὴν ταύτην εἰς τὴν ἀδελφὴν αὐτοῦ, μεθ' ἧς ὁ Μονομάχος ἀπὸ τινος συνέζη, καθ' ὃ εὐρίσκων βεβαίως ἀνεπαρκῆ τὰ ἔωλα τῆς Ζωῆς κάλλη.

Ἀλλὰ ταχέως ἐνέσκηψαν ἐπὶ τοῦ Κράτους μεγάλα δεινὰ, οὐδ' ἔλειψε τὸ σύνθημα προμήνυμα, διότι «ἐφάνη κομήτης ἀπὸ τῆς ἑφῆς πρὸς τὴν δύσιν τὴν πορείαν ποιούμενος, καὶ ὠρᾶτο μῆνα ὅλον λάμπων· προεμήνυνε δὲ οὗτος τὰς μελλούσας γενέσθαι κοσμικὰς συμφοράς». Πράγματι δὲ μετ' ὀλίγων ἐπανεστῆ ὁ Ἡγεμὼν τῶν Σέρβων Στέφανος Βοϊθσλαῦος, ὅστις οὐ μόνον τὴν ἰδίαν χώραν ἡλευθέρωσεν, ἀλλὰ καὶ τὰς παρακειμένας ἐπαρχίας ἐπέδραμεν. Ὁ δὲ Κωνσταντῖνος Θ', ἐνῷ διεσώζοντο ἔτι περιφανεῖς τινες Στρατηγοί, ἐπέτρεψε τὴν περιστολὴν αὐτοῦ εἰς τὸν Ἀρχοντα τοῦ Δυρραχίου Μιχαήλ, προσφάτως διορισθέντα καὶ ὅλως ἀδαῆ· καὶ εἰσήλασε μὲν οὗτος εἰς Σερβίαν μετὰ ἐξακισμύριων ἀνδρῶν, δηλώσας κατ' ἀρχὰς τὴν χώραν, ἀλλὰ κατὰ τὴν υποχώρησιν, προσβληθεὶς ὑπὸ τῶν πολεμίων εἰς τὰς ὀρεινὰς παρόδους, ἀπώλεσε τὰ δύο τρίτα τῆς στρατιᾶς μεθ' ἐπτά Στρατηγῶν, καὶ μόλις διεσώθη μετ' ὀλίγων ἐπιζησάντων.

Καὶ ὅμως ταῦτα ἦσαν μηδαμινὰ παραβαλλόμενα πρὸς τὸν ἕτερον κίνδυνον, ὅστις μετ' ὀλίγον ἠπέλυνε τὸν θρόνον. Εἰς τὴν Ζωὴν, διοικησάσαν κατὰ τὸ δοκοῦν ἀπὸ τοῦ Ἀπριλίου μέχρι τοῦ Ἰουνίου, ὤφειλετο πρᾶξις συνετή, καθ' ὅσον ἐξεπέμφθη τότε Στρατηγὸς ἐν Ἰταλίᾳ ὁ ἡρωϊκὸς Μανιάκης, ὁ ἀπὸ τῆς Σικελικῆς στρατείας ιδιωτεύων. Ἐὰν ὑπῆρχεν ἔτι ἐλπίς τις

πρὸς διάσωσιν τῶν δυτικῶν ἐκείνων χωρῶν, βεβαίως ὁ μόνος πρὸς τοῦτο κατάλληλος ἦν ὁ στήσας τὰ τρόπαια τῶν «Ρημάτων» καὶ «Δραγηνῶν»· ἀλλὰ κατ' ἀτυχῇ συγκυρίαν ἀρχαία υφίστατο ἔχθρα μεταξὺ τοῦ Μανιάκη καὶ τοῦ Σκληροῦ, ἀδελφοῦ τῆς φίλης τοῦ Μονομάχου, ἣν ἀφελῶς ὁ δῆμος τῆς πρωτευούσης ἐκάλει Σκληραϊναν. Διὸ καὶ μόλις προχειρισθεὶς οὗτος Πρωτοστάτωρ καὶ Μάγιστρος, οὐδὲν ἡμέλησεν ὅπως ἐκδικηθῇ τὸν Στρατάρχην· καὶ πρῶτον μὲν ἤρχισε δῆδον καὶ κείρων τὰς κτήσεις αὐτοῦ ἐν τῷ θέματι τῶν Ἀνατολικῶν, μετὰ τοῦτο ἀναιδῶς περιύβρισε τὴν συζυγικὴν αὐτοῦ τιμὴν, καὶ τέλος ἐπὶ τοσοῦτον κατεβράδιούργησε τὸν Μονομάχον, ὥστε παύσας οὗτος τὸν Μανιάκην, διώρισεν ἀντ' αὐτοῦ εὐτελεῖ τινα Πρωτοσπαθάριον, ὀνόματι Πάρδον.

Ἀλλὰ τότε ἀπώλεσε τέλος ὁ δαφνηφόρος Στρατηγὸς τὴν ὑπομονήν, καὶ τὸν μὲν Πάρδον ἐφόνευσε, περιβληθεὶς δὲ τὸ διάδημα, διεπεραιώθη μεθ' ὅλου τοῦ στρατοῦ ἀπὸ Ὑδροῦντος εἰς Δυρράχιον, ὅπως ἐκείθεν βαδίσῃ κατὰ τῆς πρωτευούσης. Τὰς εἰδήσεις ταύτας μαθὼν ὁ Μονομάχος καὶ δικαίως κατορρώδηςας, ἐπεμψε γράμματα τῷ παρωργισμένῳ Στρατάρχῃ, δι' ὧν ἐζήτηι τὴν κατάθεσιν τῶν ὅπλων καὶ πᾶσαν ἐπρότεινεν εὐεργεσίαν· ἀλλ' ὁ μέγας στασιαστὴς ἀπέμεινεν ἀμετάπειστος, καὶ κατ' ἀνάγκην τέλος ἀπεστάλη κατ' αὐτοῦ δύναμις, ἥ χεὶρ βαρεῖα, κατὰ τὸν Γλυκᾶν· ἀποδάσκει γὰρ ὁ βασιλεὺς συνεχόμενος καὶ παρὰ δαιμονίους ἀπαλοῖς κείμενος, δι' ἑαυτοῦ τοῖς τοιοῦτοις ἐφίστασθαι οὐκ ἡδύνατο.

Ἐν τούτοις ὁ Χαράλδος, διαδράς καὶ αὐθις ἐκ τῶν ὀνύχων τοῦ θανάτου, ἔβαινε πρὸς τελείαν ἀνάβρωσιν, ἐν δὲ μόνον διετῆρει ἐκ τοσοῦτων συμφορῶν αἰσθημα, τὸν ἄσθεστον πόθον τῆς ἐκδικήσεως. Ὅτε κατέφθασεν εἰς Προκόννησον τῆς μεγάλης στάσεως ἡ εἰδήσις, ἕνα ὅλον μῆνα μετὰ τὴν ἑναρξιν αὐτῆς, ἀφῆκε φωνὴν ἀγαλλιόσεως, καθ' ὅσον ἀμέσως ἐν αὐτῇ διέγνω εὐκαιρίαν ἀρίστην πρὸς κορεσμόν τοῦ πάθους αὐτοῦ. Τὸν ἀρχαῖον συναγωνιστὴν Μανιάκην εὐλικρινῶς φιλῶν, ἐθεώρει εὐχερῇ τὴν ἐπιτυχίαν· ἐβλεπεν ἤδη τὸν ἀπρόσμαχον δορυκτῆτορα σαρώνοντα ὡς ἀπλὴν ἀχυρίνην στοιβάδα τὴν ἐν Βυζαντίῳ σαθρὰν βασιλείαν, καὶ μόνον ἕνα εἶχε φόβον, μὴ φθάσῃ παρκαίρως. Ὡς ἄφατος τρυφὴ ἡ ἀγωνία τῆς ἐστεμμένης ἀρπυίας, τῆς κρημνισσῆς αὐτὸν εἰς τὴν ἄβυστον ἀτέρμονος πένθους!

Ἀμα δὲ ὀριστικῶς αποφασίσας, ἀνεκοίνωσε τὴν πρόθεσιν αὐτοῦ εἰς τὸν Ῥαγνάρον.

— Οὐδόλως σὲ παρασύρω, εἶπεν, ἀλλ' ἡ ἀποφασίς μου ἀκράδαντος. Ὑπηρετῶν τὴν δυναστείαν ἀπὸ τεσσαράκοντα ἐτῶν, ἔσο σὺ πιστός

μέχρι τέλους, ἀλλ' ἐσήμανε δι' ἐμέ ἡ ἡδεῖα τῆς Νεμέσεως ὦρα.

— Γνωρίζω τὸ μάταιον πάσης συμβουλῆς, ἀπήντησεν ὁ Πρωτοσπαθάριος, διὸ καὶ σιγῶ, ἀλλ' ἡ καρδία μου αἰμάσσει μετὰ περιφανείας ὑπηρεσίας δέκα ὅλων ἐτῶν, ἥδη στρέφεται κατὰ τοῦ Κράτους.

— Ἀπ' ἐναντίας σώζω αὐτό, κρημνίζων τὴν ἀλιτηρίαν ἐκείνην.

— Οὐδόλως ὑπερμαχῶ τῆς Ζωῆς, ἀλλ' ἱερὸν τὸ κεχρισμένον μέτωπον, καὶ τοῦ Βουλγαροκτόνου ἀνεψιά ἡ ἀναξία ἐκείνη, εἰς οὗ τὴν ὑπηρεσίαν αἱ τρίχες μου ἐλευκάνθησαν. Οὐχ' ἦττον σὲ συνοδεύω. Ἀποχωρεῖς τῆς Αὐλῆς ὁ συμπατριώτης, ὁ φίλος, καὶ ἀπόλυτον ἔχεις ἀνάγκην περιθάλψεως· παράλαβέ με, οὐχὶ πλέον ὡς συστρατιώτην, ἀλλ' ὡς νοσοκόμον.

Ὁ Χαράλδος ἐρρίφθη εἰς τοῦ πιστοῦ ἐταίρου τὰς ἀγκαλας, καὶ μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἀπέπλεεν ἡ θαλαμηγός, παραλαμβάνουσα πάντα τοῦ Χαράλδου τὰ πολύτιμα, ὑπὸ τῆς Ζωῆς πρὸ μικροῦ πεμφθέντα μεθ' ὑβριστικοῦ μηνύματος. — «Ἥλθες ὅπως θησαυρίσης, ἔλεγεν ἡ ἀγέρωχος Αὐγοῦστα. Λάβε καὶ φύγε». — Ἦν δὲ τόσος ὁ θησαυρὸς ἐκεῖνος, ὥστε, κατὰ τὸν Κεδρηνόν, δώδεκα εὐσταλεῖς νεανῖαι μόλις μετεκόμισαν αὐτόν.

Δύο ἐβδομάδας ἀργότερον ἡ θαλαμηγός κατέπλεεν εἰς Δυρράχιον, ὅπου παρέμενεν εἰσέτι ὁ Μανιάκης. Ἀμα τὸν Χαράλδον ἰδὼν, ἐξεδήλωσεν οὕτως πανδήμως τὴν ἀγαλλίασιν αὐτοῦ.

— Οἰωνὸς ἄριστος, ἀνεφώνησεν· ἀρωγὸν ἔχων τὸν βραχίονά σου προκαλῶ πλέον τὴν οἰκουμένην.

— Δέχθητι πρόθυμον συναγωνιστήν, ἀπήντησεν ὁ Ἐταιριάρχης, ὅστις ἀπὸ τοῦδε σὲ ἀνακηρύττει Τρισάγουστον.

— Μερίσθητι μετ' ἐμοῦ τὴν πορφύραν· σοὶ προσφέρω τὴν συναρχίαν, ἢ τὰς ἐπαρχίας ὅσας ἐπιθυμεῖς.

— Θερμὰς χάριτας, ἀλλ' εἰς μόνος μὲ ἄγει πόθος, τῆς Ζωῆς ἡ καταστροφή.

— Σ' ἐννοῶ καὶ τὰ πάντα γνωρίζω μετὰ τὴν ἐπιτυχίαν διευθετοῦμεν τὰ λοιπὰ.

— Καὶ πότε βαδίζομεν;

— Αὔριον. Ὁ βασιλικὸς στρατὸς κατέφθασεν εἰς Ὑστροβόν, τετράκις μείζων τοῦ ἐμοῦ, ἀλλ' οὐδὲν φοβοῦμαι· σὺ μόνος ἀναπληροῖς ὁλοκλήρους φάλαγγας.

— Καὶ τίς ὁ Στρατηγός;

— Ὁ Στέφανος, εὐνούχος, διατελέσας πρὸ μικροῦ Κουβικουλάριος τῆς Ἀνάσσης.

— Τότε δπλισθῶμεν μάλλον διὰ μαστίγων.

(Ἐπεται συνέχεια)

ΚΛΕΩΝ ΡΑΓΚΑΒΗΣ.

